

FILMEN

Scenebillede fra

»Skæbnens Veje«

Frederiksbjerggade 25

„KINOGRAFEN“

København

Daglig Forevisning af stort righoldigt Program.
Udenlandske Kunstfilms. — Egne Optagelser.
Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftm.—11 Aften. — Søndage fra Kl. 4 Eftm.—11 Aften.

EMIL KRISTENSENS BOGTRYKKERI

NØRREGADE 30

KØBENHAVN K.

HURTIG LEVERING

BILLIGE PRISER

TELEFON 4345

LEVERANDØR TIL DE FLESTE BIOGRAFTEATRE I DANMARK.

CLICHÉER

BIBOW-JENSEN'S
REPRODUKTIONS-ANSTALT

25, VINGAARDSTRÆDE 25

TELEFON 4708

A/S KINOGRAFEN

KØBENHAVN

UDLEJNING

af

EUROPAKRIGEN

eller

KAMPEN OM MILLIONERNE

Længde ca. 890 Meter

storslaet amerikansk Nutidsdrama i 3 Akter.

DAMEN FRA MAXIM

Længde ca. 870 Mtr.

Moderne Pariserlystspil i 3 Akter efter Feydeaus berømte Farce,
optaget paa Paris mest kendte Forlystelsessteder saasom

»Maxim« og »Moulin Rouge«.

== STORT REKLAMEMATERIALE ==

Biografteater-Billetter

med Firmamærke efter eget Valg i Hefter à 500 Stk. — 5 Billetter pr. Blad — dobbelte eller tredobbelte-nummereret fortløbende fra 1—500.

==== Mindste Ordre 5000 Stkr. ====

10,000	Stykker med een Sats	Kr. 6,00
25,000	— — to —	» 12,00
50,000	— — tre —	» 22,00
100,000	— — fire —	» 40,00

I Blokke à 100 Stykker, Format 5×12 cm.

10,000	Stykker med een Sats	Kr. 7,00
25,000	— — to —	» 17,00
50,000	— — tre —	» 31,00
100,000	— — fire —	» 53,00

==== Yderligere Trykforandringer Kr. 1,00 pr. Oplag. ====

Forsendes mod Halvdelen af Beløbet ved Ordrens Afgivelse, Resten pr. Postopkrævning

Billetfabrik A. Brand G. m. b. H.

Hasselbrokstrasse 126 :: Hamburg 23.

Lidt mere om Filmskomedier.

Saa ung Kinokunsten er, har den dog allerede nu vidst at skaffe sig sit Særpræg Landene over.

Aldrig før har en hel ny Kunstart saa hurtigt faaet saa stærkt et Tag i Folkets store Masser, og aldrig før har hvert Land og hvert Folk saa hurtigt faaet egen Smag og egne Fordringer for noget nyt, som Tilfældet har været ved de levende Billeder.

Hvad man vil se i Østrig, er ikke det samme, som man vil se i England, en Film, der giver Tusinder i Kassen det ene Sted, giver maaske slet intet det andet Sted.

Filmen har faaet sine nationale Særlove, som en klog Fabrikant kender, og som de mange, der skriver Filmskomedier, følgerig og-saa bør kende.

Først og fremmest bør en Filmsforfatter, der vil lave en Film, som Fabrikken virkelig kan være tjent med, derfor vide, at han ikke alene bør gaa ud fra de Meninger og Domme om Film, der er gængse herhjemme, men forskaffe sig at vide, hvad man mener andre Steder.

Det gamle Ord, at Straaet viser, hvad Vej Vinden blæser, passer nemlig ikke her.

Fordi Danskerne maaske ynder moderne, jeg havde nær kaldt det »Konversationsfilms« med smukke, unge Mennesker i kønne Natur-omgivelser, hvor det hele ender med Forlovelse og Skurkens Nederlag, er det ikke givet, at en saadan Film vil faa nogen glimrende Løbebane paa det udenlandske Marked.

Naturligvis er det ikke let i en kort Artikel at gøre Rede for, hvad man kan vide om Smagen i de forskellige Lande, ikke mindst fordi denne jo kan variere og skifte fra Maaned til Maaned, men en Del Ting kan dog betragtes som værende givne for visse Lande, og da de kan have en Del Betydning for det store Antal

Personer, der med mere eller mindre Held hengiver sig til at skrive Filmskomedier, skal jeg her fremdrage nogle af de mest fundamentale.

Skal en Film gaa i England — og det skal den meget gerne, da Danmark dér har et stort Marked og er godt indarbejdet, maa én Ting nøje iagttages. Det maa under ingen Omstændigheder gaa en Kvinde galt paa det hvide Lærred.

Mange Genvordigheder kan Forfatteren lade hende gennemgaa — ikke alt for mange for Resten —, men til Slut skal det gaa hende godt, og Skurken skal gribes og føres bort, medens mange harmfulde Mænd ser derpaa og tilbyder den forfulgte Uskyldighed Haand og Hjerte.

En saadan Film vil gøre sig i England, og da den amerikanske Smag er akkurat Mage til, forstaar man, hvor meget det betyder, om denne Regel overholdes.

Svært er det dog for en Filmsdirektør, selv om han aldrig saa godt kender Smagen i alle Verdens Lande, at skabe en Film, der kan gøre Lykke baade her og der.

En Film, som den nys beskrevne, gør sig nemlig absolut ikke i for Eksempel Rusland.

Der vil man have store bloddryppende Dramaer med saa mange Mord for Pengene som bare muligt, og helst skal det hele ende saare sørgeligt.

Som man ser — og som naturligt er — afspejler Folkekarakteren sig i disse forskellige Fordringer, og samtidigt vil man se, hvor vanskeligt det er at skabe en virkelig international Film.

Italienerne bryder sig hverken om at se en Russerfilm eller den, der er lavet for England. De vil aller helst have Billeder, der viser deres eget Lands Historie og Storhedstid, og har saaledes nok i sit eget.

Lige modsat er det med Spanien.

Dér ønsker man at lære noget nyt og se noget fremmedartet.

Fremmed Folkeliv, mærkelige Millieuer er altid sikker paa en Succes i dette Land, og Spanierne naar derved godt op i Rækken af de Folkeslag, der vælger deres levende Billeder med Smag og Fornuft.

ADELGADE 13

ADELGADE 13

OTTO JENSEN

TAPETSERER — DECORATØR OG MØBELETABLISSEMENT

ANBEFALER SIG MED UDLEJNING AF

MØBLER · GARDINER · TÆPPER M. M.

TELF. PALÆ 321

TIL BILLIGSTE PRISER.

TELF. PALÆ 321

Biografteater-Billetter

Køb dansk Arbejde
hvorved spares Told og Fragt.

Forlag Tilbud fra:

C. FERSLEW & Co.s

Specialfabrik for

Kontrolbilletter i Ruller og Blokke.

St. Kongensgade 24.

København K.

Telefon 470.

OVER HELE JORDEN

besørges Annoncer til
Bladenes originale Priser
gennem

HERTZ'S
Sct. Pederstræde 19.
København
Telefon

ANNONCEBUREAU 4022-4023-4024-4025

Hvad angaar Tyskland og ogsaa Sverig, da har disse to Lande ikke nogen Mening paa Grund af Censuren, der ganske efter Behag og ofte ret bornerte Enkeltmænds Mening vælger og vrager, hvad Befolkningen bør se og interessere sig for.

I Frankrig har man nu snart set saa mange franske Films takket være de mægtige Firmaer, der straks blomstrede op her, at man er begyndt at længes mod det fremmede, og der er da blevet godt Marked for udenlandske Billeder med fremmed Natur og Kultur.

Saaledes stiller Forholdene sig i de forskellige Hovedlande, og dem bør enhver Filmskribent kende.

E. — H. — J.

Flimmer —

Folk gider ikke mere læse — højst Aviser — og i saa Fald endda kun Overskrifterne.

Høre paa hvad en anden siger, gider man heller ikke, og Snakkesaligheden tager af.

Skal Folk altsaa have aandelig Føde, maa det ske gennem Øjnene, som man dog endnu kan holde aabne, selv om det rimeligvis heller ikke varer længe, før ogsaa de falder i, og Menneskeheden begynder paa den lange Søvn, den længe har stilet hen imod. Det bliver altsaa de levende Billeder, der faar den Mission at oplive de livstrætte Masser, og det maa siges, at Opgaven er bleven taget energisk op.

Bøger er der jo ingen mere der læser, men endnu kræves det i visse bornerte Kredse, at man, for at være et saakaldt dannet Menneske, skal kende, hvad visse literære Personer, de saakaldte Klassikere, har skrevet en Gang i en taabelig Tid, hvor Whisky og Coffeintabletter endnu ikke var opfundet.

Læse alt dette igennem kan man naturligvis ikke — Gudskelov altsaa for de levende Billeder. Der har man ladet fremstille alt, hvad der kan fremstilles, Anna Karenin, Greven af Monte Christo, det gamle Testamente og Quo vadis, dér stifter Ungdommen Bekendtskab med Literaturens Perler, og selv om de ikke modtager noget stærkere Indtryk af Forfatterens Sprog og Udtryksmaade, kan de dog altid sige, at de kender ham. —

— Saadan gik det en Tid, — og saa gik Tiden videre. —

Længe kunde man taale at læse sin Avis hver Morgen, men i Længden slog Kræfterne heller ikke til paa dette Punkt. En Avis blev et Redskab til Tortur, og Tiden er ikke for Selvplagere.

Aviserne fik Lov til at ligge, og Niveauet sænkedes, indtil de levende Billeder tog sig ogsaa denne Opgave paa.

Pathé-Journalen blev skabt og andre fulgte efter, den levende Avis, der viser alt, hvad der er sket Jorden over, vandt alles Hjærter. Det var saa nemt med den, hele Verden flimrede en saa hastigt forbi, og gad man ikke se mere, kunde man jo lukke Øjnene en Tid.

Saadan vil det stadigt gaa frem.

Det sidste, de moderne Mennesker læste i deres Aviser, var Frakligningsromanen, som hver Dag udleveredes i et lille Stykke altid holdende op lige paa det aller mest spændende Sted, men ogsaa her har nu Filmen maattet træde til.

Filmsromanen er det aller sidste ny og fører os Nirvana endnu et Skridt nærmere. Hver Dag drysser man ind i en Kinosal og ser det Stykke Knaldsroman, man ellers skulde have læst sig igennem.

Sandelig, hvad vilde Menneskeheden gøre uden de levende Billeder, Tiderne gaar frem og Mennesket tilbage.

Jens.

Fra Lilians Debut.

Artiklen, vi skrey om Lilians Debut som stor Filmøse, havde kun en Fejl, der var ingen Billeder til. —

Naturligvis var der sørget for, at Prima-donnaen blev fotografisk foreviget, men Pladen blev ikke god og maatte udgaa.

Vi ved, at dette gik Lilian nær til Hjertet. Ikke fordi hun var vigtig og ønskede sit Billede i Bladet, thi intet er hende fjærnere, men fordi hun ønskede at se, hvordan hendes Kunst tog sig ud.

Fra anden Side har vi ogsaa faaet Klage over, at Artiklen var billedløs, og da det nu er lykkedes os at fremskaffe et Par gode Plader, skynder vi os med at gøre Fejlen god igen.

Først her et Billede fra Lilians Hovedscene.

Mor er lige kommen fra Gardinet og ser ikke glad ud. Far søger at klare den og begynder kort efter at komme Sukker i Theen. Lilian selv staar med sin Bonne klar til at gaa op af Trappen, der render i Luften, men det kan man naturligvis ikke se her paa dette Billede, det hører til Filmen.

Kagerne kan man heller ikke se, men Lilian kan se dem, de staar lige udenfor Scenen til højre, tilfældigvis lige der, hvorhen Lilian stirrer.

Det andet Billede viser Lilian i en anden Situation.

Her spadserer Far med den søde Bonne, og Lilian gaar foran med sin Hund »Jane«.

Bare det at gaa naturligt over Scenen er slet ikke saa let, som man tror.

For »Jane« er det simpelt nok, den ved slet ikke, at den spiller med, og at dens mindste Bevægelse kommer paa Billedet, men for en Kunstnerinde med Ansvar overfor sit Talent er det en vanskelig Sag.

Lilian klarer dog alle Skær — hun er den fødte Filmøse.

Hvad en Film koster.

Filmsindustrien er ung og ejer endnu ingen gennemført Statistik.

Det er derfor paa det nuværende Tidspunkt vanskeligt at faa et samlet Overblik over, hvad denne nye Gren af dansk Erhvervsliv betyder for Landet, og man maa nøjes med mere spredte Oplysninger og enkelte tilnærmelsesvis Talstørrelser, der dog lader en ane, hvor stor Betydning man maa tillægge denne nye Virksomhed, der med forbavsende Hast er skudt i Vejret.

Rundt regnet indgik der sidste Aar mellem 5 og 6 Millioner Kroner til Landet for Films, hvoraf knapt Halvdelen atter gik ud af Landet, som Betaling for Raafilm og Kemikalier.

Det er, som man ser, en ret alvorlig Sum, der bliver tilført Landet ad denne Vej, og adskillige Mennesker, der har været foretagsomme nok til at kaste sig over det nye, har derved skabt nye Chancer og forbedrede Vilkaar for visse Dele af Befolkningen.

For det store Publikum, der ikke kender andet til Film, end den Skygge, Positiverne kaster paa det hvide Lærred, vil nogle Oplysninger om, hvad en Film koster at fremstille, og hvorledes det gaar den ude i Verden, maaske her være paa sin Plads.

Det første, der kræves for at optage en Film er, næst efter et dertil indrettet Fotografiapparat og en Mand til at dreje Haandsvinget, selve Filmen eller: Raafilmen.

Raafilmen er dyr, men der kommer hastigt andre Udgifter til.

For Skuespillerstanden har Filmen i de sid-

ste Aar bragt lyse Tider, og de har opnaaet en økonomisk Position, som de ikke havde drømt om, selv under Martinius Nielsens Storhedsperiode.

For Øjeblikket kan man saaledes regne, at de samlede Filmskompagnier i København dagligt udbetaler henimod 3,000 Kroner alene til Skuespillere og Statister.

Man forstaar at alene denne Post bringer Omkostningerne ved en Film et mægtigt Stykke i Vejret og alt i alt kan man regne, at en stor, dramatisk Film staar et rationelt drevet Firma i 10 Kroner Meteren.

Enkelte Film bliver naturligvis en Del dyrere, og de i denne Artikel opgivne Tal gælder kun for Firmaer, der specielt og til Stadighed helliger sig Filmsfabrikationen.

Naturligvis fordeler Udgifterne til en Film sig ikke ligeligt over hele dens Længde, enkelte Scener kan løbe op i adskillige Hundrede Kroner pr. Meter, medens andre er betydeligt billigere at fremstille.

Her gælder det, som man let vil forstaa, at Naturscener, Idyler og lignende er det billigste, medens Scener med Masseoptrin og dramatiske Scener med nye Effektvirkninger er betydeligt dyrere. Saaledes kan det nævnes, at Cirkusscenen i den bekendte Film: »De 4 Djævlae«, der løb over 100 Meter, ialt kostede Optagelsesfirmaet 4,000 Kroner.

Da en normal dramatisk Film sjælden er kortere end 900 Meter, koster en saadan Film altsaa omkring 9000 Kroner at fremstille, og man ser deraf, at Filmskompagnierne, der optager baade 4 og 5 Film om Maaneden, sidder med meget betydelige Udgifter.

Men hvordan kommer Pengene nu ind, vil man spørge?

Naar en Film er færdig sendes den Verden over, hvor det gælder om at faa den afsat saa mange Steder som muligt.

En Filmsfabrik har Agenter i alle Lande, og til dem sendes den nye Film.

Fabrikken laver et Negativ og efter dette kan der tages saa mange Positiver man vil, og det er disse, der sælges.

Agentens Køber har selv efter endt Fore-

visning af Filmen Ret til at leje den ud eller sælge den videre, dog vil han som Regel være indskrænket til visse Zoner.

Som man ser, skal en Film i Almindelighed sælges i et meget stort Antal Eksemplarer, for at Forretningen kan bære sig, og helst i en hel Del flere, for at de før nævnte Summer kan komme ind.

Filmsskuespillerinder.

Krigsfilmere.

Ak, hvem det dog engang lykkedes at trænge til Bunds i Filmens Mysterier.

Nu kom jeg dog lige nede fra Krigsskuepladsen og havde med egne Øjne set, hvordan de udsendte »Krigsfilmere« ligesaa vel som os Krigskorrespondenter blev internerede af Bulgarenne og sat under militært Opsyn. Men alligevel hænder det min Tro, da jeg paa Hjem-

vejen gør Ophold i Budapest, at jeg i et Biograf-teater faar set et rystende Krigsdrama, hvor Bulgarenne med blanke Vaaben hugger ind paa Tyrkerne.

Det var taget i tilbørlig Afstand, saa det lige saa godt kunde være Løgn som sandt, men det saa tilpas uhyggeligt ud, og der var tilpas med Krudtrøg, Lig, Saarede, anskudte Heste og alt, hvad der ellers hører til. Jeg sad helt grebet og saa til, indtil der pludselig blev Spektakel i Mørket henne paa een af de forreste Rækker. Der var een, der brølede, og mange, der tyssede.

Paa mit Spørgsmaal om Uroens Aarsag forklarede min Ledsager mig, at det var en ungarsk Bonde, der gjorde Vrøvl og forlangte sine Penge tilbage, for Huset, der oppe paa det dystre Lærred gjorde Tjeneste som Lazaret, var Fanden ta' ham hverken mere eller mindre end Kroen hjemme i Nabosognet! — — —

Som sagt, der er Mysterier, jeg aldrig faar opklaret.

Men hvordan det nu end forholdt sig med den ovennævnte Kro, saa véd jeg, at det er ikke faa Filmsoptagere, der i dette Øjeblik vover deres eget Skind for paa Trods af Censuren at faa snappet et virkeligt Slagbillede og sendt hjem til Firmaet. Og det maa vel erindres, at Filmere her kæmper med uendelig større Vanskeligheder end Krigskorrespondenten. For os er i yderste Nødtilfælde dog et Par Brød og en Fyldepen al den Bagage, der er nødvendig. For ham er, om det ikke lykkes ham at skaffe Heste eller Æsler, mindst to eller tre Mand nødvendige til at slæbe Apparater og Stativer.

Og i Krigstid er baade Æsler, Tjenere og Heste en vanskelig Vare at faa fat paa.

I det bulgarske Hovedkvarter havde vi ikke faa Filmere, der paa den Vis gik uvirksomme om, Dag og Nat spekulerende paa Midler til at slippe af Sted.

Kun een af mine Bekendte lykkedes det at undvige.

Det var en lille Djævel af en Italiener, energisk og uforknyt, som kun faa jeg har mødt. I to Dage havde han lagt sig i Dvale for at grunde over Udveje. Den tredje Dag

kom han og besøgte mig i mit Harem i Mustafa Pasha

Hans sorte Øjne slog Gnister af bare Glæde over den Idé, han havde undfanget. I Lommen havde han en laset bulgarsk Skindhue, saadan som Bønderne bruger dem.

— Se her, sagde han og trak det modbydelige Klædningsstykke ned over Ørene, ligner jeg ikke afgjort en Bulgarer med den paa?

— Du ser godt nok sortsmudsket og forbryderisk ud til det i hvert Fald, opmuntrede jeg ham. Tonen bliver altid sart og fin i Lejren.

— Gratia, svarede han mig, saa véd jeg ogsaa, hvad jeg har at gøre.

Han udviklede mig nu en sindrig Plan, efter hvilken han skulde bestikke en af Trainkuskene, der kørte Hø til Hestene ved Fronten, til at transportere hans Apparat med, skjult under Høet. Han selv skulde saa, klædt som bulgarsk Bonde, trave ved Siden af. Soldaten, der eskorterede Vognene, skulde han ogsaa nok faa bestukket, og de forbipasserende Officerer beskæftigede sig næppe med at undersøge, om der var en Mand mere eller mindre i Trainet.

Som sagt saa gjort. I over en Uge hørte jeg intet til Fvren. Endelig saa jeg en Aften fra mit Vindue en Gendarm komme forbi med en bulgarsk Bonde ved Armen. Stor er min Forbavselse, da jeg ser Bonden begynde at gøre Tegn til mig. Ved nærmere Eftersyn viste det sig, at være min Ven Italieneren, der paa denne stolte Vis atter holdt sit Indtog blandt os.

Det blev mig ikke tilladt at forhandle med ham. Fvren blev direkte transporteret op i Generalstaben, hvor han efter kort Forhør dog atter blev løsladt.

Om Aftenen kom han og besøgte mig. Han saa afmagret og snævset ud og afleverede en Kraftladning af de uhyggeligste italienske Eder, før han tog fat paa at fortælle, hvad der var sket.

Alt var gaaet godt lige indtil for to Dage siden. Han havde taget glimrende Billeder fra Adrianopel og Luliburgas. Men saa skete det alligevel, at en bulgarsk Officer fandt ham, da han fra et Skjulested stod og tog sine kostbare

Optagelser. Han blev øjeblikkelig arresteret og ført tilbage hertil.

- Og Filmene? spurgte jeg deltagende.
- Ødelagte, hvæsedde han.
- Og Apparatet?
- Har de Hunde konfiskeret.

Jeg gav ham et kraftigt Maaltid af mine bedste Konserves og skænkede ham tre stramme, bulgarske Snapse.

To Dage efter fik Fyren Ordre til at forlade Bulgarien.

Gunnar Helweg-Larsen.

Af vor Korrespondance.

»Filmen« er et ungt Blad, og som alle unge Blade maa det klare de første Vanskeligheder ved egen Kraft.

Først efter at nogle Numre er udkommet, kommer et Blad i den rette Kontakt med sit Publikum, hvilket viser sig ved Skrivelser af forskellig Art, der indgaar til Redaktionen med Forespørgsel og lignende.

»Filmen« kan rose sig af i forbavsende kort Tid at have opnaaet denne inderlige Forbindelse, hvilket viser, hvor berettiget Bladets Fremkomst var, og giver gode Løfter om Fremtiden.

Hvad angaar de forskellige Henvendelser, vi modtager, agter vi at besvare dem pr. Brev, da de fleste af dem er af mere saglig Natur og vilde tage for megen Plads af »Filmen«s Spalter, om de deri skulde besvares fyldestgørende.

En Korrespondancerubrik vil vi altsaa ikke oprette, selv om vi kunde fristes dertil, men ingen Henvendelse vil derfor blive ubesvaret.

Vi har blandt andet haft den, lad os kalde det Fornøjelse at modtage et Brev uden Underskrift, der paa forskellig Vis og med en noget blandet Ortografi spørger om forskellige Ting.

Vi skal afholde os fra at aftrykke Brevet in extenso og ligeledes afholde os fra at forsøge paa at finde Mening i de mærkelige Tirader, dets Midterparti indeholder.

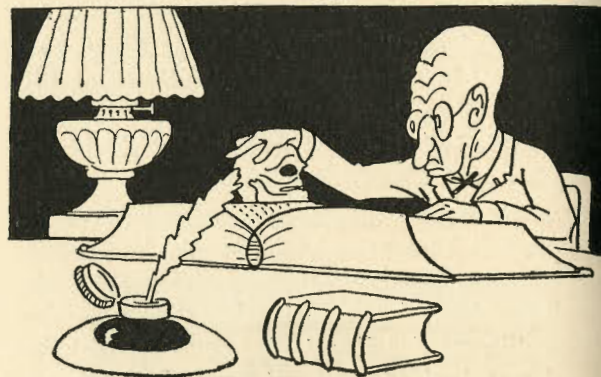
Anonyme Breve besvares som bekendt som Regel ikke, men der er dog et Par Ting i Brevet, vi synes har almen Interesse for »Filmen«s Læsere, og som vi derfor skal beskæftige os med.

Efter hele Brevets Form maa man dog gaa ud fra, at Afsenderen ikke vil være i Stand til at lade sig noget forklare ved Hjælp af almindelige latinske Bogstaver paa godt Papir, og vi har derfor ladet udfærdige et Par Billeder, der i nogen Grad gør Forstaaelsen lettere.

Der spørges, hvorledes Hr. E.—H.—J., der skriver en Del af de alvorlige Filmsartikler i Bladet, ser ud, og der udkastes derefter et Billede af Vedkommende.

Dette er dog ganske forkert.

Hr. E.—H.—J. ser saaledes ud.

En ældre alvorlig Mand, der i Nattens Dyb ved Lampens Lys og med Døden for Øje grunder over Filmen og dens Love.

Dette Billede har vi altsaa kostet for at glæde den anonyme Breyskriver — og endnu eet.

Brevet slutter med det Spørgsmaal, om han (Brevskriveren) egentlig har nogen som helst Glæde af at have ulejlighet sig med denne meget lange Udgeldelse.

Ærligt talt, vi er ikke sikre paa det, men naar han til aller sidst spørger, om der er blot den mindste Chance for, at en eneste Moders Sjæl læser det igennem, skal vi dog henvise til den Chance, der saa tydeligt er fremstillet paa dette Billede:

Og hermed være den første og sidste Korrespondance-Artikel i »Filmen« afsluttet.

Film og Teater.

Et Interview.

Direktør Ivar Schmidt sidder for mig i sin Kontorstol og fortæller om det ny Teaters Stilling overfor de filmende Skuespillere i Personalet.

»Der har«, begyndte Direktøren, »hidtil ikke eksisteret faste Regler for Skuespillernes Filmere ved Det ny Teater.

Da jeg overtog det, havde en Del af Teatrets Kræfter allerede Engagementer ved forskellige

Direktør Ivar Schmidt.

Kompagnier, og jeg syntes da, at der skulde være lige Ret for alle og saa igennem Fingrene med, at mine Skuespillere filme.

Men med denne Sæsons Afslutning maa der findes en Ordning.

Jeg ved, at der i Skuespillerkredse gaar en Del Rygter om, hvad Teaterdirektørerne vil gøre i den Anledning, og jeg vil derfor gerne have Lov at ramme en Pæl igennem den meget udbredte Tro, at vi Teaterdirektører skulde have sluttet en Ring.

Vi Direktører kommer blot sammen en Gang imellem og drøfter fælles Interesser, men hvert Teater ledes i øvrigt ganske selvstændigt, og i denne Sag, angaaende Skuespillerne og Filmen,

kan jeg sige, at Sagen ikke, som af mange troet og paastaat, har været drøftet blandt Teaterdirektørerne endnu.

At den vil blive det, anser jeg for givet, og at der vil blive gjort Forsøg paa at træffe en Ordning enten ved samlet Optræden eller ved, at hvert enkelt Teater gaar sine egne Veje, anser jeg for ganske nødvendigt.

Thi som Forholdene nu er, giver det alt for megen Uro og Usikkerhed.

Jeg tror ikke man kan bekæmpe Filmen. I sin Tid, da de levende Billeder kom op, foreslog jeg Direktørerne, at hvert Teater skulde ind paa at levere hver sin Art af Film, som deres Tradition og Personale nu en Gang var, saa havde Teatrene selv Haand i Hanke med det hele, mente jeg, med andre Ord heller forsøge at arbejde sammen med Filmen end søge at modarbejde den.

Det gik ikke igennem dengang.

I Tyskland har man forsøgt noget lignende. Direktør Bollen Becker i Berlin driver flere Teatre og leder ogsaa et Optagelsesteater for Film. Han udnytter saaledes den fulde Arbejdskraft hos sine Skuespillere og har opnaaet Resultater, der tilfredsstiller alle Parter.

Jeg hører nemlig ikke til de, der tror, at Biografteatrene er Teatrenes værste Fjender. Langt værre er det for Teatrene med de uhyre mange andre Forlystelser, der er skudt op rundt omkring i Byen og ikke mindst de store Restauranter med Musik.

Driften ved et moderne Teater bliver mere og mere forceret.

Det er ikke som i gamle Dage, hvor man satte et Stykke op hver tredje Maaned, og saa var Publikum glade for det.

Mit Princip er, altid at have et Stykke i Reserve og med et Smil tage mit gamle Stykke af Plakaten, hvis det viser sig, at det var ikke det, Publikum vilde have.

Det er svært at finde Smagen nu for Tiden, men man maa bare blive ved, saa lykkes det til sidst.

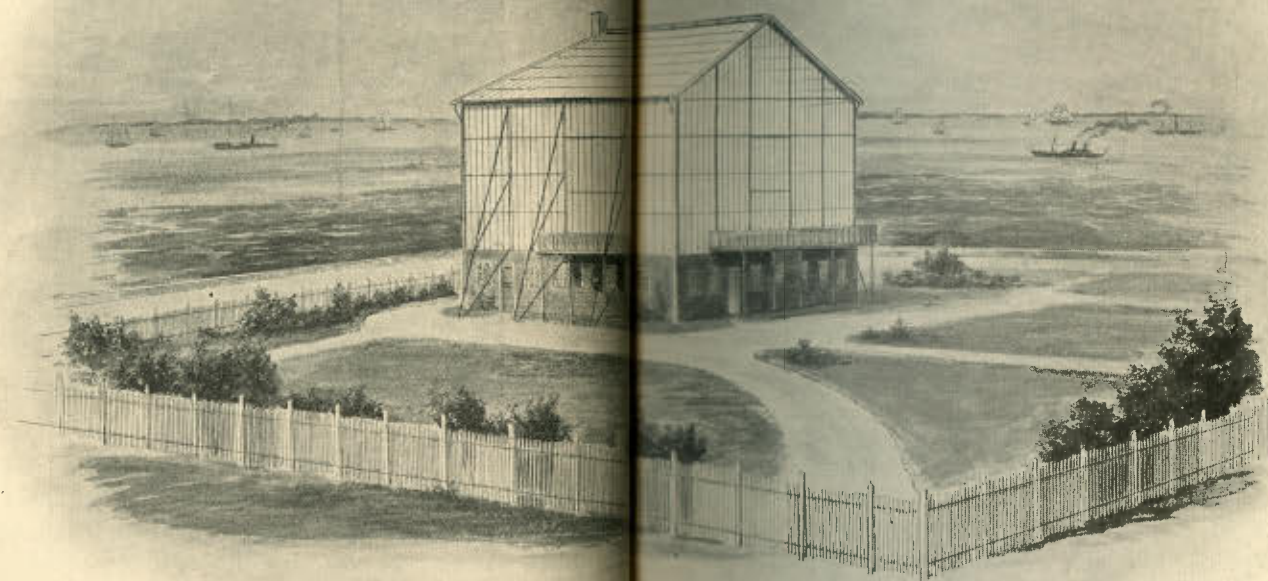
Men dertil kræves forceret og ikke mindst koncentreret Arbejde af alle de Kræfter, der virker ved Teatret.

DANSK KINOGRAF FILMS

A/S KINOGRAFEN KØBENHAVN

Det er ikke fordi vi har for mange Teatre at der ikke tjenes Formuer ved at drive et Teater, thi Statistiken viser, at siden det ny Teater er kommet til, har Teaterbesøget været stigende.

Men Uro blandt Personalerne har Filmen skabt, og jeg vil ikke gaa endnu en Sæson i Møde uden at vide, om jeg har mit Personales fulde Arbejdskraft eller ej.

Ingen kan tjene to Herrer.

Ogsaa for Filmskompagnerne maa den nuværende Ordning jo være uholdbar i Længden.

Naturligvis er det fristende for Skuespillerne i Stedet for at slide sig 3,000 Kroner sammen ved ret strengt Arbejde paa et Teater i et helt Aar, at filme de 3,000 Kroner ind i Løbet af en Maaned, men jeg tror de vil forregne sig, hvis de af pekuniære Hensyn ensidigt slaar sig paa Film, thi i Længden vil ingen af Parterne være tjente dermed.

Kunstnerisk mener jeg rent privat, at det maa være meget utilfredsstillende for en Skuespiller kun at virke foran et Optagelsesapparat.

I de færreste Tilfælde ser han den Film, han har været med i, Scenerne optages hult til bulter uden Rækkefølge, det maa være som altid at holde Prøve og aldrig faa en Premiere.

Som sagt, en Ordning maa der træffes. Jeg kan tænke mig forskellige, men det ønsker jeg paa det nærværende Tidspunkt ikke at udtale mig om. Som det er kan det ikke gaa, jeg vil vide, hvad der er mit og hvad der er de andres.

I enhver anden Forretning var det utænkeligt at Chelen ikke vidste om han havde sine Folk eller ej, — tænk Dem for Eksempel at Illums Personale i Frokostpausen pyntede Vinduer hos Magasin du Nord!

— nemo —

Naar man føler sig truffen —

Berlin, i November.

Krig og Uro, Frygt og Børsanik — Tiderne er onde og ikke til Pjank.

Alle Telegrammer herfra lyder saa beroligende,

men der er Bevægelse under Overfladen, og fornuftige Folk assurerer for Krigen.

Men hvad skal vi andre gøre? Vi, der ikke har noget at assurere og heller ikke er fornuftige — de to Ting hænger jo nu en Gang sammen — kan vi gøre bedre end at gaa i Berlins utallige Biografer og se paa Krigsbilleder?

Krig og Krig, alle Vegne hører og ser man Krigen i denne Tid, Balkan har bredt sig ud over det ganske Europa og gjort den helt ukendelig.

Næ, en rigtig god Berliner Historie, er det, man trænger til, og den kan Byen da, Gud være lovet, endnu præstere.

— — —

— Det var udenfor et Biografteater — —

Til Billethullet ankommer en rasende Mand. Han raser og bander og truer Damen bag Ruden med en Revolver.

— Torden og Lynild — hans Kone var i Biografen med en fremmed Mand!! —

— »Men pas paa, — pas paa, min gode Kone — (Damen i Billethullet var Frøken) — pas paa, min gode Kone, pas meget paa — her vil ske noget!«

Kasserersken var ganske klar over, at der vilde ske noget, og da den rasende Ægtemand tog Opstilling ved Døren for at skyde Rivalen ned, naar han kom ud, var hun ogsaa klar over, at noget maatte der gøres.

Hvad gør en enlig Frøken i et Billethul i denne Situation?

Er hun klog, tager hun sin Telefon og ringer Direktøren op, og det gjorde hun, samt forklarede ham Sagen i al dens truende Farlighed.

Direktøren, der ikke ønskede Tæppet i sin Ventesal plettet med rødt — det var et grønt Mekkatæppe —, skynder sig ind i Forevisningssalen og lader Billederne standse.

Derefter holdt han en lille Tale og sætter Publikum ind i Situationen.

— »Men frygt blot ikke,« sluttede han — »jeg har truffet mine Sikkerhedsforanstaltninger, saaledes at de kan forlade Teatret ad en Bagdør, hvis De vil følge mig.«

Opfordringen havde et forbavsende Resultat.

Ikke mindre end 11 Par rejste sig hastigt og søgte angst mod Udgangen.

— — —

Er det ikke det, jeg siger, Tiden er fuld af Vaaben og Mistro.

Peiter.

De 5 Frankfurtere.

Mayer Amschel, født 1743 — † 1812.

Gud ved om ikke denne Artikel bliver en Nekrolog?

De 5 Frankfurtere er vist allerede af Plakaten, naar dette læses, og deres Sejrstog her i Landet blev altsaa forholdsvis kort.

»De fem Frankfurtere«. Seenebillede af 2. Akt.

Historien om de 5 Brødre, der drog ud i Verden vil næppe gentage sig.

Den ene erobrede Wien, den anden London, den tredje Neapel, den fjerde Paris, medens den femte blev hjemme hos sig selv i Frankfurt.

De 3 Brødre faar næppe Lykke med Stykket, hverken i Paris, London eller Neapel, me-

dens de 2 andre har haft enestaaende Succes i den tysktalende Verden.

Og det er saa forstaaeligt!

»De 5 Frankfurtere« er et Familiestykke.

I Tyskland har man jublet over at se de berømte Brødre *intime*, man har trængt sig dem nærmere, let af deres Smaafejl og ladet sig imponere af deres Storhed.

Det er et Memoirestykke, men det kræver ogsaa, at Tilskuerne selv hører til Familien. Det gør vi ikke her oppe.

Vi er ikke selv med, vi ser objektivt paa Stykket, medens dets mægtige Sukces i Tyskland netop beror paa det modsatte.

Skulde Stykket være blevet det samme Kassestykke i de forskellige Lande maatte det være skrevet om for hver Gang.

Lipton, hvis The er lige berømt i alle Verdens Lande, har tilstaaet, at Hemmeligheden ved hans The laa deri, at han lod Drikkevandet undersøge alle Steder, hvor Theen skulde sæl-

ges. Han tilsatte saa sin The forskellige Ingredienser, alt efter de forskellige Steders Vand, og Resultatet blev det samme overalt.

Som bekendt gjorde den gamle Rotschild sin første store Forretning med Danmark, hvem han ydede et vistnok højest fornødent Laan.

Skulde vi nu selv have været med i Stykket — og Stykket er jo altsaa et Familiestykke og

kræver det — burde denne Situation være udnyttet i Stedet for Hertugen af Taunus Pengevanskeligheder og paatænkte Giftermaal med den ene Pengemands Datter.

Naturligvis morer det Tyskerne at se deres egne Vindeverer i Form af en mellemtyisk Lilleputstat med en livsglad Fyrste, dem Tyskland aldrig har savnet, men lige saa meget vilde det have moret os at se det danske Hof i hine Tider søge de store Hofjoder om et velvilligt Laan og tvinges til at gaa ind paa at lade en Prins ægte Hofbankierens Datter.

Det er ikke historisk, — men det er Intrigen i det nuværende Stykke heller ikke — og det vilde paa den Maade være bleven et helt andet Stykke! Det vilde det, men det vilde ligesom Liptons The være bleven en Verdenssucces; nu gaar det næppe Stykket bedre end det allerede er gaaet.

Det ny Teater havde gjort hvad der kunde gøres. Hvilket Teater her hjemme ejer 5 Skuespillere, der kan spille de 5 Brødre?

Det ny Teater havde dog i hvert Fald de 3 godt besat, hvilket er yderst respektabelt.

Og saa har dette Teater, takket være sin energiske Chef, i de sidste Aaringer vidst at skaffe sig en ganske egen Position med Hensyn til Stykkernes Iscenesættelse.

Ikke at man gaar, staar og taler bedre paa det ny Teater, det kan vist saa nogenlunde blive ét i vore Privatteatres Verden, hvor kun eet Ensemble har sin Nutid fast forbundet med en traditionsrig Fortid, men Stole, Borde og alt hvad derhen hører er altid valgte med en Smag og opstillet med en Kyndighed, der maa respekteres.

Særligt i et Familiestykke som dette er det af uhyre Vigtighed, at netop Milieuet er ægte, og her var man naaet det fuldkomne meget nær.

Interiørerne var ret spinkle, men forbausende ægte, og blev Stykket ikke nogen Trumf for Direktøren, Hr. Ivar Schmidt, saa blev det i alt Fald en Triumf for Sceneforskønneren af samme Navn.

Jens Locher.

Lidt Kinematik.

De levende Billeder har allerede nu skabt sig sin egen Verden.

Om man helst vil se spændende Dramaer med Mord, Dans og Taarer, eller skønne Naturidyller, faar man selv bestemme, et er sikkert, ja man kan næsten sige fælles: de levende Billeder har overvundet og vundet alle.

Den underholdende Side af Billedernes Betydning er for længst fastslaaet og lader sig ikke mere bestride, men paa stadigt nye Felter trænger Filmen sig frem og underlægger sig bestandigt nyt Land.

Hvad Tjenester Videnskaben i Fremtiden vil faa af denne nye Opfindelse, er endnu ikke let at sige, men de bliver sikkert ikke smaa.

Vist er det, at nye Baner vil brydes ad denne Vej, og at meget, som ikke før har været synligt, nu vil aabenbare sig for det menneskelige Øje.

Det er nu for Eksempel de Ting, man kun lærer at kende ved Kinematikens Hjælp.

Det menneskelige Øje er en saare snild Indretning, men ufejlbarligt er det ikke.

Det ser ganske vist alt, hvad der sker i dets Nærhed, men gaar det tilstrækkeligt hurtigt, er det ikke i Stand til at gengive inden i Øjet, hvad Lindsen har set.

Her maa Videnskaben træde til, og først med de levende Billeder er det lykkedes at lade Øjet se, hvad det egentlig har set, men blot ikke har været hurtigt nok til at fatte.

Den ultra-hurtige Kinematograf optager ca. 1200 Billeder i Sekundet, hvilket praktisk set siger, at intet undgaar den, og paa dette Faktum baseres Kinematiken.

Naar man for Eksempel fyrer et Gevær af, kan man ikke se Kuglen forlade Løbet, man kan heller ikke se Hanen smække i, det gaar alt for hurtigt, til at et Billede kan dannes paa Nethinden.

Filmen der suser forbi Apparatets Lindsø ser det derimod; og den tegner det af paa den ilende Strimmel, og dér staar hele Historien.

Lader man nu Filmen rulle sig forbi med samme Fart som den, hvormed Negativet er optaget, ser man naturligvis stadig intet, men sæt-

ter man Hastigheden ned til den sædvanlige, hvormed en almindelig Film vises frem, bliver det muligt at følge alle de Bevægelser, som før syntes usynlige.

Paladsteatret viste forleden Dag en Del kinematisk Billeder, som burde samle almindelig Interesse, som den Mærkværdighed, de egentlig er. Her ser man netop Eksemplet med Geværet og Kuglen anvendt.

Man ser Skytten lade sin Bøsse og derefter fyre den af, hvorpaa man ser Kuglen forlade Løbet.

Ligeledes ser man den ramme en Kridtpibe og søndre den, altsammen i samme Fart, som den en Draabe sætter op, naar den løber ned af en Rude.

Dette Eksperiment er overordentlig interessant, men det næste er endnu bedre.

I et Springvand, der søger mod Himlen med en enlig Straale kastes en let Kugle.

Som bekendt tager Straalen straks Kuglen med sig i Vejret og balancerer med den paa Toppen, saa længe det skal være.

At dette sker, takket være den gyroskopiske Bevægelse Kuglen kommer i, kan man ikke se med det blotte Øje, men her hjælper de levende Billeder atter.

Man ser i dem hvorledes Kuglen gaar rundt oppe i Straalens Top og ligeledes et andet interessant Fænomen.

Medens Straalen, før Kuglen kom i, var hel og tyk, fintdeles den straks Kuglens Vægt kommer til, men vel at mærke paa tværs.

Søjlen bestaar da af lutter Smaastykker, der slynges i Vejret, det ene efter det andet. Tages Kuglen ud, følger den sig atter sammen.

Endnu flere interessante Eksperimenter anstilles i den nævnte Film, der i det hele taget maa siges at have ganske sjælden Interesse.

Ikke mindst fordi den lader en ane et Glimt af, hvad Fremtiden vil være i Stand til at vise.

H. M.-n.

Skæbnens Veje.

Atter en ny Film, der virker med smaa og skønne Midler.

Det lader virkeligt til, at Strømmen gaar ad denne Vej, og at Publikum endelig er bleven træt af de bloddryppende Dramaer, der en Tid syntes at gaa af som varmt Brød.

»Skæbnens Veje«, der vil fremkomme i disse Dage, er netop Typen paa den gode danske Film, den, der har gjort vor Filmsindustri saa kendt Verden over.

Paa sit Landsted udenfor Byen bor den rige Fabrikant.

Ægteskabet med Konen er ikke særlig lykkeligt, men Datteren, en allerkæreste lille Pige, der hedder Lily, er den, der holder sammen paa, hvad der maaske ellers vilde være gaaet i Stykker.

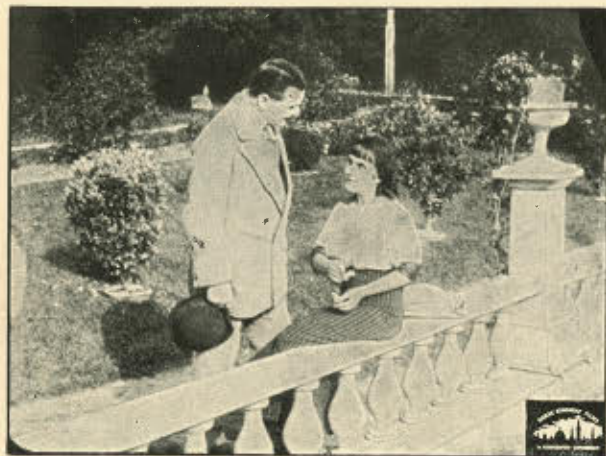
Deres Ægteskab er en god Type paa visse moderne Forbindelser, hvor Fruen hengiver sig til de franske Romaner og forsømmer Mand og Barn, medens Manden i den Anledning let drives til at gøre det samme.

En Dag, Fabrikanten kører til Byen, ser han en ung Pige ligge besvimet ved Vejen, og han lader naturligvis Chaufføren holde.

Pigen, der hurtigt kommer til sig selv, hedder Ketty og har i lang Tid passet sin syge Moder, og er nu paa en Spadseretur segnet af Træthed og Nattevaagen.

Dette er det første Møde.

En Dag ser Lilys Moder Barnet sidde paa Ballustraden ved Søen og gribes pludseligt af Angst for, at hun skal komme noget til. Hun

beslutter at faa en Frøken i Huset og lader derfor en Annonce sætte i Aviserne.

Ketty, hvis Moder er død, faar Bladet i Hænderne og søger Pladsen.

Hun faar den, og da Fabrikanten opdager hende i sit eget Hus bliver han glad overrasket ved Gensynet.

Barnet hænger naturligvis ved sin nye Veninde, og det sker, at Fruen overrasker sin Mand med Barnet og Pigen i en intim Familieidyl.

En Aften, efter at Barnet er i Seng, foreslaar

Fabrikanten den unge Pige at gaa en Tur i Haven, men hans Kone aner Uraad og følger efter og bliver Vidne til deres første Kærlighedsmøde.

Hun befaler straks Ketty at forlade Huset, men Fabrikanten vil følge hende og de beslutter at rejse bort sammen.

Den lille Lily er imidlertid vaagnet, og med sin store Dukke i Favnen gaar hun ned i Dagligstuen for endnu en Gang at sige Godnat.

Ved Synet af hende binder de gamle Baand atter stærkere end før, da han troede sig ganske fri, og Fabrikanten kan ikke gaa fra sit Barn.

Ketty, der imidlertid har ventet i Haven, falder Tiden lang, og hun lister sig tilbage til

Huset og ser der den rørende Kærlighed mellem Fader og Barn.

Hun føler med sig selv, at dem kan hun ikke skille, og med Opofrelse af sin egen Kærlighed gaar hun stille sin Vej.

Saa gaar der en Række Aar.

Lilys Moder dør, og Barnet kommer paa en Kostskole.

Paa en Cykeltur kommer hun til Skade og bringes paa Hospitalet, og netop paa det, hvor Ketty virker som Sygeplejerske.

Da Faderen besøger sin Datter genkender han Ketty, og da han atter ser, hvordan Datteren slutter sig til den unge Pige, beder han hende om at blive en ny Moder for hans Barn.

Tre Gange mødt — Skæbnens Veje!

Filmen, hvis Indhold vi har gengivet, rummer en Række pragtfulde Billeder fra fri Luft, der sikkert vil gribe og glæde det store Publikum. —n.

Filmscensuren.

Hvad bliver det til med Censuren over de levende Billeder?

Længe har det stundet mod en Ordning, der ogsaa var stærkt tiltrængt, om Censuren overhovedet skal opretholdes her til Lands.

Om dette Spørgsmaal kan der naturligvis strides, men at Arbejdet, som det nu er, er uoverkommeligt for en enkelt Mand, er utvivlsomt.

Vi har ringet Censor P. A. Rosenberg op, for at høre lidt om, hvornaar den nye Ordning, der er under Udarbejdning, kan ventes.

Der foreligger dog intet bestemt endnu, men den endelige Ordning kan ventes til 1ste Januar.

Censor har selv indleveret et Forslag, og som Tingene har udviklet sig, har man maaske Lov til at tro, at det for en stor Del vil blive paa dette Grundlag, at de endelige Bestemmelser træffes.

Paa Frederiksberg findes en pædagogisk Censur, der udøves af en Kommunelærer, Hr. Nicolaisen. Hans Virksomhed har vundet almindeligt Bifald fra alle Sider og Censors Forslag gaar ud paa, at Landets Censur samles under en lignende pædagogisk Censor.

Der bliver saa rimeligvis oprettet en Slags Centralanstalt, hvor Censor med sine Assisterter lader sig de levende Billeder forevise. Naturligvis kræver det et meget stort Personale, hvis virkelig alle skal ses igennem.

Hidtil er Programmerne blevet læst af Censor, og kun naar han fandt noget mistænkeligt i dem, lod han sig Billederne forevise.

Som sagt, den endelige Ordning er endnu

ikke truffet — heller ikke er der endnu nogen Bekræftelse paa det Rygte, der siger, at den nye Post som Filmscensur skal besættes med en kendt Skuespiller ved det kongelige Teater — men at den vil komme er givet.

For Provinsen vil den have den store Fordel, at al Lokalcensur ophæves, idet hver Film, der er forevist for Censoren her, stemples med hans Stempel og derefter er fri over det ganske Land.

Hvem er Kinematografiens Fader?

Ja, Spørgsmaalet er ikke let at besvare, thi endnu den Dag i Dag strides man om, hvem Æren for denne geniale Tanke egentlig bør tillægges.

Ingen kan dog bestride, at Brødrene Lumière i Lyon, der i Aaret 1895 som de første fremførte et temmelig fuldkomment Apparat til Fremvisning af levende Billeder, har Æren af i alt Fald at have holdt denne Opfindelse over Daaben.

Naturligvis har Kinematografien sine Forløbere og dens Stamtræ kan i alt Fald føres tilbage til 1827 til den af Dr. Paris opfundne Thaumatrope og til den engelske Naturforsker Faradays roterende Tandhjul.

Senere fandt Belgieren I. A. F. Plateau Phanakistoskopet og næsten samtidigt fremkom Østrigeren Strampfer med den stroboskopiske Skive.

I alle disse Opfindelser finder man Spor af de Principper, der senere har gjort sig gældende i de kinematografiske Apparater og uden disse Mellemled kunde man ikke være naaet til det nuværende brillante Resultat.

De levende Billeder kan tjene mange Formaal.

Sidst har England taget dem i sin Tjeneste til Fremme af Mobilisationsordrens hurtige Forkyndelse.

Da Flaaden for nogen Tid siden skulde afholde en Prøvemobilisation blev Ordrene fremvist i alle Landets Biografer, og Resultatet viste sig udmærket.

Kongen af Spanien, der er en stor Ynder af de levende Billeder og lader sig kinomatografere overalt, har nu ladet en Stab af Fotografer fast knytte til sin Hofstat.

I Palæet i Madrid er en Billardsal omdannet til Projektionssal, og her lader Kongen sig de Billeder forevise, der viser ham selv deltagende i offentlige Ceremonier.

Ægteskabsbureauerne har ved de levende Billeder pludselig faaet et stærkt Opsving. Indehaveren, der før kun har kunnet udsende Fotografi og Bekendtgørelse om, hvor mange Tusinder Damen har i Medgift, lader nu sine Klienter kinematografere og lader dem senere i sin egen Kinosal forevise for de Herrer, der har Lyst til at forbinde sig med de ikke mindre lysthavende Damer.

Derved kan man se, hvordan de skønne fører sig og ser ud, og man undgaar Præsentationer imellem Parterne, der begynder med pinlig Overraskelse og ender med hastig Flugt.

Det første »Educational Kinomatograph« Selskab er i disse Dage bleven dannet i Wien under Regeringens og de højere lokale Autoriteters Protektion.

Selskabets Maal er at sikre Skolebørn opdragende og belærende kinomatografiske Forestillinger.

Adgangen til Biografteatrene i Wien er om ikke helt forbudt Børn, saa dog alt for nøje begrænset, og det er sikkert, at det ny Selskab ikke kommer et Øjeblik for tidlig.

En statistisk Opgørelse har vist, at der i Aaret 1900 fandtes 2 Biografteatre i Tyskland. Nu findes der ca, 2800.

ANNONCEPRISER: Paa Bagsiden og Siden før og efter Teksten 20 Øre pr. mm. Paa andre Sider 16 Øre. For en halv Side 30 Kr. pr. Gang. Rabat for 13 Gange 10 pCt., for 26 Gange 20 pCt. Spaltebredde 85 mm.

ABONNEMENTSPRIS: Indland: 4 Kr. om Aaret. — Udland: 8 Kr. om Aaret. — Enkelte Numre 15 Øre.

REDAKTION: Frederiksberggade 25, København. Tlf. 7606 — 7626.

EKSPEDITION OG ANNONCEAFDELING: Vilhelm Priors kgl. Hof-Boghandel, Købmagergade 52, København.

Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned.

Udgivet af A/S Kinografen. — Redigeret af Jens Locher.

En Tyrker overværede forleden Dag i et Biografteater i Paris en Film forestillende et Slag mellem Bulgarene og Tyrkerne, i hvilket Tyrkerne blev besejrede. Uden at opdage at Filmen var optaget i Paris umiddelbare Nærhed, klappede Folk begejstret, og Begejstringen kulminerede, da Tyrkerne lagde deres Vaaben ned og Musiken spillede den bulgarske Nationalsang.

Dette var dog for meget for Tyrkeren og med sin Kniv flængede han Lærredet, hvorpaa Billederne blev forevist.

Paa Politistationen tog de dog lempeligt paa Synderen, idet de aabenbart sympatiserede med Grunden til hans demonstrative Indskriden, og han slap for videre Tiltale mod at betale et nyt Lærre.

Paa et af Pittsburgs fineste Hoteller har Hotel-ejeren ladet indrette et Biografteater til Adspredelse for sine fornemme Gæsters Børn.

Nogle Berlinerblade har i disse Dage bragt en vidunderlig Historie om en Pige, der om Eftermiddagen havde været i et Biografteater, hvor der forevistes et Drama med kvindelig Detektiv som Hovedperson.

Da denne bliver forfulgt søger hun Flugten gennem et Tagvindue.

Forestillingen virkede saa stærkt paa Pigen, at hun om Natten aabnede et Vindue og styrtede sig ud fra 5te Sal.

Tænk, hvor Publikum i Berlin maa være godtroende!

TUTEIN & KOCH

REPRODUKTIONSANSTALT & CLICHÉFABRIK
FARVERGADE 8 • TELF. CEN. 8747

© Efter 1ste Jan. 1913 ©
Telefoner: Cen. 4740 & 4760
©

A/S KINOGRAFEN

TELEFON 7606—7626.

FREDERIKSBERGGADE 25 • KØBENHAVN

Salg og Udlejning af Films

Egne Optagelser. Monopol Films.

Af nylig fremkomne Films fremhæves:

TROFAST KÆRLIGHED Længde ca. 615 Mtr.

Drama i 2 Akter. I Hovedrollen: Fru EDITH BUEMANN PSILANDER.

SKOVSØENS DATTER Længde c. 760 Mtr.

Drama i 1 Forspil og 2 Akter. I Hovedrollen: EDITH BUEMANN PSILANDER.
— ANTON de VERDIER.

NAAR MASKEN FALDER Længde c. 990 Mtr.

Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

KVINDEHJERTER

Drama i 2 Akter. Længde ca. 610 Mtr.

GENERALENS BØRN Længde c. 1030 Mtr.

Skuespil i 3 Akter af URBAN GAD. I Hovedrollen: ASTA NIELSEN.

MARCONITELEGRAFISTEN Længde c. 810 Mtr.

Drama i 3 Akter. I Hovedrollen: HOLGER REENBERG.

EN LETSINDIG HUSTRU Længde c. 785 Mtr.

Drama. I Hovedrollen: Fru DAGMAR HANSEN-HEINEMANN.

Stort Reklamemateriale forefindes.

Clicheprogram. — Plakater. — Fotografier.

Programmer udlejes fra 10 Kr. og opefter.

Brugte Films sælges fra 5 Øre pr. Meter.

A/S BIOGRAFTEATRET

DIREKTØR CLAESON.

VIMMELSKAFTET 47 * KØBENHAVN.

FOREVISNING

af danske og udenlandske Kunstfilms saavel Dramaer, Lystspil
som Naturbilleder.

Uafbrudt Forestilling

Hverdage fra Kl. 2 Eftmd.—11 Aften

Søndage » » 4 » —11 »

Altid righoldigt Program.

Nyt Program

 hver Mandag og Torsdag.

Dansk Kinograf Films

A/s Kinografen, København.

Hovedkontor:

25, Frederiksberggade 25.

Telefon 7606—7626.

Optagelsesteater:

♦ Strandparksvej Hellerup.

Tlf. Hellerup 1283—1336.

Optagelse og Fabrikation af Films

Til Dato er udkommen:

Den sorte Panter, Drama. Længde ca. 982 Mtr.

Den sidste Hurdle, Drama. Længde ca. 920 Mtr.

Storstadsvildt, Drama. Længde ca. 850 Mtr.

Marconitelegrafisten, Drama. Længde ca. 810 Mtr.

Skovsøens Datter, Drama. Længde ca. 760 Mtr.

Kvindehjerter, Drama. Længde ca. 610 Mtr.

Trofast Kærlighed, Drama. Længde ca. 615 Mtr.

Udkommer om kort Tid:

**Skæbnens
Veje**

Drama i 2 Akter.

**Den
hævngherrige
Chauffør**

PALADS-TEATRET

Nord-Europas største Biograf Teater.

Intet andet Biograf Teater i Verden kan byde sit Publikum saa enestaaende Bekvemmeligheder.

Der forefindes saaledes stor elegant Promenoir, Restauration, Ventesale, Thesalon.

Orkester-Concerter under Anførsel af Herr Kapelmester *Fr. Schnedler Petersen*.

Solister: Violin, Herr Marius Hansen. Harpe, Frk. Kjeldskov.

PALADSTEATRETS FILMS

UDLEJES AF

A/s KINOGRAFEN · FREDERIKSBERGGADE 25

TELEFON 7606 — 7626 · KØBENHAVN